

Sommige wijze woorden
vergeet je nooit

'Het leven is beperkt in duur, maar niet in diepgang'

Deze week:

Kathleen Wijnen (54), die na jaren in de artistieke sector achter de schermen te hebben gewerkt nu haar eigen praktijk uitbouwt. Ze voelt zich daarin gesterkt door haar wijze vader, die ze een vriend noemt.

“In mijn moeders laatste weken sliep ik naast haar bed in de living. Het is nu zeven jaar geleden, maar ik hoor nog altijd de zeegeeluiden die ik voor haar opzette omdat ze die zo graag hoorde. Kort na haar dood kreeg mijn vader hetzelfde verdict: kanker. Met hem luisterde ik naar klassieke muziek, daar kon hij tot tranen toe in opgaan.

We voerden ook veel openhartige gesprekken. Mijn vader en ik hebben altijd graag, bij een glaasje wijn, gefilosofeerd over het leven. We herkenden bij elkaar een soort spiritualiteit. Die werd bij mij voor het eerst aangewakkerd toen ik als elfjarige in de Ardennen van een rots viel en mijn rug brak. Toen ik weer bij bewustzijn kwam, dacht ik: zo is het dus als je sterft. Je wordt wakker in een ander level, maar iedereen die je kent is er weer. Ik geloofde een tijdje dat mijn ouders of vriendjes niet de echte waren, maar vervangers. Sindsdien bleef ik nieuwsgierig naar de mysteries van leven en dood. Tijdens een van onze laatste gesprekken verwoordde mijn vader het heel juist. ‘Mijn verstand is te klein om te begrijpen hoe het gebeurt,’ zei hij, ‘maar ik weet zeker dat ik met mama herenigd word.’ Soms moeten we inderdaad niet alles rationeel willen vatten, maar moeten we voelen. Zo voel ik dat we meer zijn dan alleen dit lijf, hier en nu.

De weinige doodsangst die ik daardoor heb, nam nog af in de drie jaar waarin mijn zussen en ik onze ouders thuis begeleidden tot hun sterven. Dat was zo heftig dat ik erna compleet ben ingestort en toch was het een mooie periode. Enerzijds werden mijn ouders kleiner, zeker mijn moeder had steeds meer zorg nodig; anderzijds vond ik ze groots

omdat ze ons deel lieten uitmaken van hun ultieme kwetsbaarheid.

Ik vond mijn vader ook alsmaar wijzer. Tijdens het euthanasiegesprek waren zelfs de dokters vol ontzag omdat hij zo helder de dood in de ogen keek. Soms reageerde hij ook laconiek. Toen hij opgebeld werd met de vraag of hij een abonnement op *Het Laatste Nieuws* wilde, zei hij: ‘Als het over het allerlaatste nieuws gaat, interesseert het mij wel.’ Het raakte mij allemaal enorm, zeker toen hij zei: ‘Ik zou kunnen denken dat mijn bestaan te kort was, maar ik heb zoveel verdriet én vreugdes gekend. Dus Kathleen, onthoud dit: het leven is beperkt in duur, maar niet in diepgang.’ Dat schiep voor mij zó veel nieuwe ruimte. Ik moest niet langer vrezen dat mijn tijd inkortte, nee, tijd werd irrelevant zolang ik maar in de diepte durfde te gaan.

Ik vond het nooit evident om mijn eigen kwetsbaarheden op tafel te leggen, maar sinds mijn vaders advies doe ik dat toch meer. Het gaf me ook de kracht om mijn eigen praktijk te beginnen. Mijn leraar in de tantrische levenswijze zei al jaren dat ik daar klaar voor was, maar pas dankzij mijn vaders raad vond ik de kracht om ervoor te gaan. Wat ik doe, heeft te maken met tijd nemen om jezelf en elkaar écht te durven ontmoeten. Via massages en groepstrajecten nodig ik mensen uit om zichzelf opnieuw te leren kennen. Ik heb er nooit concreet met mijn vader over gesproken, daarvoor stond ik nog niet ver genoeg, maar het was alsof hij me zijn fiat gaf toen hij zei: ‘De dood is het einde van het leven, seksualiteit het begin, dus geen van beide zou taboe mogen zijn. Taboes doorbreken brengt mensen dichterbij elkaar.’”